

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FEDERATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Философията на Михаил Бакунин

2

Бакунин заминава за Германия да учи философия. Така я изучава, че след близо единадесет години се завръща в родината си окован във вериги като опасен революционер.

Как в Попинци си пазят природата

3

Не виждам причина да смятаме, че България и конкретно Попинци ще бъдат „нормално“ защитавани от ЕС. Напротив, колкото повече „ненормални“ гържави, толкова по-добре растат тумбаците.

Глобализация и антиглобализъм

4

Обитателите на горния етаж на пирамидата на властта и парите провеждат политика на *превантивна контрареволуция*, едно от днешните имена на която е „борба с тероризма“.

X конгрес на ФАБ: анархизмът, светът и България

6

На 16 и 17.12.2006 в София се проведе X конгрес на ФАБ, който затвърди революционните цели на федерацията. Публикуваме части от изнесените доклади.

Култур Шок за „Свободна мисъл“

10

„Ето ни – истинската глобализация – един босненски сърбин, босненски хърватин, българин, японец и двама американци, които обаче са имигранти по отношение на собствената си култура.“

111 ГОДИНИ ОТ ГОЧООЛУ И ДОЧООЛУ ДО ГОЩЕ & ДОГАН

ГАНЮ СЕ ВЪРНА В ЕВРОПА

★ ПЕНСИОНЕРИТЕ

[-] Последните години от живота като най-бедните хора в най-бедната „европейска“ страна.
[+] Тези години няма да бъдат много.

★ ДЕЦАТА

[-] Разбито детство в разбити семейства, разбити училища. Никакво бъдеще.
[+] Детството ще бъде кратко.

★ РАБОТНИЦИТЕ

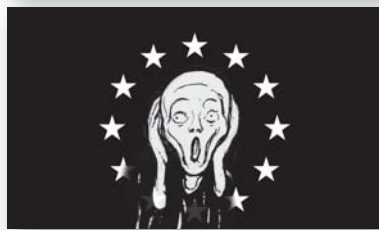
[-] Все по-дълъг работен ден за все по-малко пари. Беззъби и бюрократизирани синдикати.
[+] В „сенчестата“ икономика безработица няма.

★ ЦЕНИТЕ

[-] Винаги ще растат по-бързо от доходите. Все повече дългове за стоки от първа необходимост.
[+] Когато нямаш нищо, няма какво да ти вземат.

★ ВЛАСТТА

[-] Повсеместна корупция – единственият начин за оцеляване в абсурдното законодателство.
[+] В това поне имаме вековни традиции.

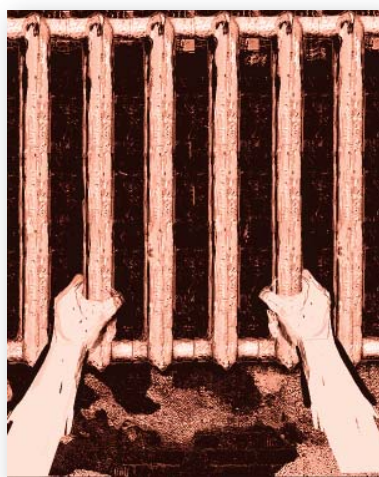

ФАБ ПОДГОТВЯ НОВА СЕРИЯ ПРОТЕСТИ

ЧЕТИВО ЗА ИЗТРЕЗНЯВАНЕ

Да си спасим парното!

за да има топлофикация, не трябва да има „Топлофикация“

„Топлофикация“ функционира като престъпна организация

- цялото ръководство на фирмата е уличено в крупни престъпления
  - действията на шефовете са стадали със знанието на подчинените, а те са си траели (което е съучастничество и укривателство) – нещо типично за престъпните организации
  - узурпирано е обществено имущество за частно облагодетелстване (Вальо Топлото не е заварявал тръби по улиците и не е зидал комини)
  - властта е прикривала престъпленията, ако не са доказани действия, то поне с престъпно бездействие – покровителството „отгоре“ е също нещо характерно за престъпните организации
- Властта често изтъква аргумента, че фирмата била „перфектно работещо дружество“, а Димитров, Рогачев, Антонов, Абланска и Стоилова били просто па-

лавници, бръкнали в кацата. Цените също били „формирани правилно“. Всичко това се прави, за да се прикрие още по-тъжния за властниците факт, че:

„Топлофикация“ е икономически абсурд

- Цените на парното уж бяха „либерализирани“ на „пазарен принцип“, но:
- вдигането на цените не доведе до стабилизиране, а напротив – до още по-голямо задлъжняване, несъбираеми вземания и практически фалит
  - топломерите бяха пълна измама за оправдаване на ценовия рекет – ясно е на всички, че прецизен и справедлив начин да се измерва и съответно ценообразува потреблението на такава „стока“ няма
  - задлъжняването на Топлофикация (общинска/държавна „собственост“) е към Булгаргаз (100% държавна собственост). Все едно половината лява ръка да дъл-

» » продължава на страница 3

Оцеляване в ЕС

или как да се спасим от благоденствието

Ако месечните ви доходи не са най-малко четирицифрени, тези кратки съвети може да ви бъдат полезни.

- Месечните ви доходи няма да станат четирицифрени скоро. За да стане това, трябва първо ръстът на производството да бъде достига над 10% годишно и второ – да имате реален контрол върху преразпределението на продукта. ЕС няма да позволи нито едното, нито другото, защото това ще означава по-малко икономическа и политическа власт за брюкселската бюрокрация.
- Не вярвайте на статистиката. Според официалната статистика за 2006 година заплатите са нараснали с 15%, а цените – само с 5%. Преценете сами дали това се отнася за вас. Статистиките са слуги на държавата, а не на данъкоплатеца.
- Не теглете повече заеми от банки. Те няма да ви ги опростят. Опитвайте се да си помагате взаимно. Българите вече дължат над 9 000 000 000 лева на банките, които вече не са български. На огромна част дължници 2007 година ще донесе описание на имуществото.

- Бъдете готови за смяна на работата. Бюрократичните безумия и кредитната криза ще накарат много работодатели да прекратят дейността или да прибегнат до грастични съкращения.
- Бъдете готови за действия на държавата срещу вас. Всяко семейство вече дължи нещо – било то неплатени сметки, данъци, такси, глоби – или е в друго някакво нарушение на абсурдните разпоредби. Сдружайте се или се включвайте в съществуващи сдружения, защото много от проблемите са общи за много хора. Държавата се справя най-лесно с отделен човек или семейство, но много трудно – с организирани хора, независимо колко са те, които защитават общ интерес.
- Ползвайте съдилищата само в краен случай и само за печелене на време, а не за решаване на проблема.
- И най-важното – бъдете здрави! Това не е само новогодишно пожелание, а реално условие за оцеляване. Едно заболяване може сериозно да застраши отънелите ни семейни бюджети, а здравеопазването беше превърнато в лукс. •

БЪЛГАРСКИ АНАРХИСТКИ ПОРТАЛ

<http://a-bg.net>

Философията на Михаил Бакунин

Бакунин - първоначално формиране на личността¹

Легендарният революционер със смъртни присъди от три империи и пръв теоретик на революционния анархизъм, Михаил Александрович Бакунин, е роден на 30 май 1814 година в родовото дворянско имение в с. Премухино, Тверска губерния, недалеч от Москва и е израсъл сред типична руска природа, в семейна среда, в която по думите на Белински, „всичко е дишало хармония и блаженство“. Тези биографични данни обаче изразяват само частичната истина относно факторите за първоначалното формиране на личността на Бакунин. Наред с казаното по-горе действа и един друг особено важен фактор в това отношение – нестандартната личност на баща му.

Потомък на старинен дворянски род, княз Александър Михайлович Бакунин още като дете е изпратен в Италия в семейството на близък родственик, който е на почетната длъжност пълномощен министър на Руската империя. Там той получава своето образование, завършило със защита на дисертация по философия в прославения старинен университет на гр. Падуа. След това е на дипломатическа служба в посолствата на Руската империя във Флоренция и Неапол. Свидетел на важни исторически събития в Западна Европа, той възторжено приема идеите на Волтер и Русо и с такъв умствен багаж се завръща в Русия след приключване на дипломатическата си кариера.

Скоро след като се оженва на 40-годишна възраст за 18-годишната Варвара Александровна, произхождаща от знатния дворянски род Муравьови, княз А. М. Бакунин се установява в имението си в Премухино и го превръща в един от оазисите на европейската цивилизация в Русия и в средище за обсъждане на културни и политически въпроси, като сред гостите му са и бъдещи декабристи. Наред с управлението на имението, там той пише няколко исторически труда и лично се заема с възпитанието и образова-

нието на десетте си деца. В тази си дейност той прилага теорията на Русо за свободното възпитание и прогресивните педагогически методи усвоени в Западна Европа, т. е. идеите, които са зародишът за формирането впоследствие на педагогическия анархизъм. Занимава ги с естествознание, география и история, разказвал им за Западна Европа, заразява душите им със своето свободомислие. Както се полагало, насажда в децата си патриотично и религиозно възпитание, но последното е по-скоро в духа на деизма на Волтер, който е в разрез с религиозния фанатизъм, с мистиката, с вярата в чудеса. Така, при формирането на личността на Мишел от ранна възраст се преплитат влиянието на родната руска среда със силното влияние на западноевропейската култура и манталитет. Това обстоятелство служи като добра основа впоследствие той да се развие като космополитна личност.

В юношеските и ранните си младежки години М. А. Бакунин проявява дарби в областта на изкуството. Умее да рисува, за което е показателно, че нарисуваният от него портрет на Хегел е използван в първия том от съчиненията на немския философ на руски език, издаден през 1929 г. Обича да свири и проявява дълбоко разбиране на музиката – не случайно впоследствие установява приятелски връзки с гения композитор Рихард Вагнер и с талантливия Райхел. Същевременно проявява склонност и към математиката. Така че още по това време у него се съчетава фината чувствителност на артистичния тип личност с уменията и склонността към последователно, ясно и точно аналитично мислене, при това на високо абстрактно равнище, характерно за учения-теоретик.

Съобразно тогавашните порядки, на 14-годишна възраст Бакунин е изпратен в артилерийското училище в Петербург, след завършването на което известно време служи като офицер във военна част. По това време обаче вниманието му е привлечено от интелектуални проблеми, интересите му се насочват към естествознанието, социалното познание и философията; особено го интересува основопологичният труд на Адам Смит в областта на политическата икономия „Богатството на народите“. Преглед на това не е за учудване, че не след дълго време, през декември 1835 г., той захвърля мундира и от януари 1836 г. се установява в Москва, където се е отдава на философски занимания.

Мирогледът на Бакунин от това време намира израз в писмата му до сестрите му и до двете сестри Беер, с които тясно общува. Централно място в него заемат проблемите на етиката, третираны във философски и религиозен план; ключови думи при изложението му са: „бог“ и „любов“:

„В какво се състоят основните идеи на живота? Това са любов към хората, към човечеството и стремеж към цялото, към усъвършенстването. Тези три идеи са само различни изрази на една творческа, вечна, нетленна идея – идеята за бога... Що е човечество? Бог, въплътен в материята. Неговият живот е стремеж към свободата, към съединение с цялото. Неговият живот намира израз в любовта, основен елемент на вечното...“²

„...целта на живота, предметът на истинската любов е бог. Не този бог, на когото се молят в църквите; ... не, но този който живее в човечеството; ...“³

„Любовта е бог, страстта е човекът. Страстта превърната в любов – това е целта на човека. Следователно, в човека има два елемента: бог и животното, любов и егоизъм... Човекът, освободен от пристъпите на страстта, е или бог, или животното. Исус Христос се е възвисил над страстта: той е бог. Няма хора подобни на него... От което следва, че не трябва да се убива страстта, ... а е нужно нея да я управляваме, да я изчистяваме, да отделяме прищъцата на нея любов от сковаващата я егоизъм.“

Какви средства съществуват за това? Мисъл и чувства, философия и религия – истинската философия е религиозна, истинската религия е философска...“⁴

Ето такъв род разсъждения на 21-22-годишния младеж служат за отправна точка на процеса на формирането на философските схващания на бъдещия революционер. Първият етап от този процес е философската му дейност в Москва от януари 1836 г. до октомври 1840 г.

Бакунин – първият хегелианец в Русия

В Москва Бакунин попада в средата на цвета на новото поколение на руската интелегенция. В Московския университет функционират два кръжока – единият, на Станкевич, в който участва и Белински, е насочен към обсъждане на абстрактно-философски проблеми, а другият, на Херцен и Огарьов, се характеризира и с политическа насоченост. В Москва Бакунин се сприятелява най-напред с обаятелния Станке-

вич и влиза в неговия кръжок. В него, естествено, в центъра на вниманието е философията на Шелинг – именно тя от цикъла на четиримата големи немски философски системи, на Кант, Фихте, Шелинг и Хегел, прониква най-напред в Русия. Скоро след запознанството им Станкевич преценява, че за по-закръбленото усвояване на философията на Шелинг е необходимо усвояването на „Критика на чистия разум“ на Кант – труд, който поставя началото на генезиса на гореспомнатия цикъл от философски системи, и предлага на Бакунин да се заемат съвместно с неговото изучаване. Вследствие на добротата владеене на немския език и полученото образование от баща му, Бакунин се оказва много подходящ за такова предложение и изобщо добре подготвен за занимания със споменатите философски системи. По-нататък той самостоятелно преминава от Кант към Фихте, като публикува свой превод от негово съчинение и след това – към изучаване на философията на Хегел. Тя допада веднага на неговия интелект със съчетанието на закръблената трактовка на философските проблеми с християнската теология, както и със съчетанието на почти алгоритмичното движение на мисълта чрез системното прилагане на отрицание на отрицанието с интуитивно-поетичното изразяване на високо абстрактно равнище. Изучаването на съчиненията на Хегел се оказва съвсем естествено средство за философско култивиране на готоговашните му нравствено-философски размисления: в много случаи в тях мястото на Бога вече се заема от Хегеловата категория „Дух“, а приложението на диалектиката им придава своеобразна философска обоснованост.

В Москва Бакунин започва да проповядва логиката на Хегел и по-специално, диалектичното развитие на категориите в нея, навсякъде и на всички – в кръжока на Станкевич, където оказва силно влияние върху Белински, в салона на Левашова, където се срещат Пушкин, Чаадаев и други знаменитости, в кафене недалеч от Театралния площад, също посещавано от видни интелектуалци. Публикува в руски списания някои малки преводи на Хегел и две статии, свързани с неговата философия. В първата – „Гимназиални речи на Хегел“, лайтмотивът е примиряване на индивида със заобикалящата го социална действителност, а във втората – „За философията“, Бакунин категорично отхвърля емпиризма, про-

тивопоставяйки му умозрителната философия като единствено възможно философско направление.

Читателю, да не се заблудим! Казаното по-горе не е просто и само цитиране от биографията на Бакунин. Това са също така цитирани от историята на руската философска мисъл, очертаващи проникването на хегеловата философия в Русия и формирането на голямата традиция в нея за разработването на диалектиката от хегелов тип⁵. Бакунин се свързва с Херцен след неговото завръщане от заточение и разбира се започва да му проповядва логиката на Хегел. Така го заразява с диалектиката, че Херцен се заема самостоятелно с нейното изучаване и след време я тълкува по свой начин: „Диалектиката е алгебра на революцията“. От своя страна Херцен се старее да внесе революционни елементи в отвлечените философски разсъждения на Бакунин.

Със съдействието на Херцен, включително финансово, изпратен на пристанището единствено от него, през юли 1840 г. Бакунин се отправил на параход за Германия, за да учи философия. Но там той така я изучава, че след близо единадесет години, през май 1851 г., се завръща в родината си, окован във вериги като опасен революционер. •

(следва)

Ст. н. с. I ст. д. ф. н.
Борис Ченгов

БЕЛЕЖКИ

¹ Фактологическият материал относно се до биографията на Бакунин сме взели главно от Н.М. Пуримова, Бакунин, Серия „Жизнь замечательных людей“, Изд. „Молодая гвардия“, Москва, 1970 г.; ползвали сме също В. Ф. Пустарнаков, „М. А. Бакунин как философ“ в М. А. Бакунин, Избранные философские сочинения и письма, Изд. „Мысль“, Москва, 1987 г., с. 3-52 и други източници.

² Писмо до А. А. и Н. А. Беер от 7 май 1835 г. В: М. А. Бакунин, Избранные философские сочинения и письма, Изд. „Мысль“, Москва, 1987 г., с. 59.

³ Писмо до Т. А. и В. А. Бакунини от 28.-29.II.1836г.; пак там, с. 63.

⁴ Писмо до А. А. Беер от първите дни на месец април на 1836г.; пак там, с. 68-69.

⁵ За автора на тези редове те изразяват не само твърдения, мисли, но също така и реализирана от същия практика: в началото на спецкурс от лекции по тема „Философията в руската култура на XIX-ия век“, изнесен във философския факултет на Славянския университет, в който централно място заемаха Тургенев, Достоевски и Толстой, бе отделено специално място за Бакунин – както във връзка с ролята му за проникване на хегелианството в Русия, така и във връзка с влиянието на неговите по-късни философски и социално-политически схващания върху класическата руска литература от XIX-ия век.

Как в Попинци си пазят природата?

На протестите в Попинци се развяваха български знамена и хората обвиняваха държавата в антидържавна политика

Казусът с „Натура 2000“ напоследък нашумя твърде много, за да го подминем, още повече, че той е свързан пряко с две теми, които жизнено ни интересуват - екологията и ЕС. Тези дни се разбра, че хората от село Попинци, които наскоро успешно защитиха територията си от така наречените „инвеститори“ са излезли с писмо до отговорните органи за включване на района на тяхното село в тази програма. От екипа на Индимедия се свързахме с тях, за да научим подробности относно мотивите за това действие и надеждите, които те възлагат на господата с костюмчета от Запад.

Първото впечатление, което ми направи събеседникът, беше, че много добре знае какво иска, защо го иска

и как иска да го постигне. Проблемът на Попинци най-общо произхожда от алчността на частните фирми и подкупността на държавните чиновници. В района на селото има близо 70 защитени животински и растителни вида. То отговаря на изискванията на споменатата мрежа „Натура 2000“, но не е одобрено досега за влизане в нея. Всъщност, на местните хора не им пука много за защитените видове. Пука им за здравето им, за въздуха, който дишат, за гората и въобще околността на селото, скалите под която се оказва, че съдържа минимално количество злато. Това злато може да бъде рентабилно извадено само чрез т. нар. цианидна технология. Това само по себе си е извънредно опасно поради извънредно токсичните отпадъци, които остават след нея и съответно тя е изрично забранена в „нормалните“ държави.

Другият, може би по-голям проблем е, че рудниците трябва да бъдат открити и следователно гората трябва да бъде изсечена и местността изровена до камък, след което от нея ще остане просто един лунен пейзаж, а това естествено не

се нрави на никого от живеещите там.

Интересен е въпросът с „инвестициите“, които обикновено ни пробутват в такива случаи. Нали знаете, угват чуждите капитали, отварят работни места, дават на хората хляб и прочее алабализми. Аз попитах директно за това, за да не станат недоразумения. Според хората от Попинци инвеститор е този, който построи завод, докара тежки машини, които остави някакъв материален актив, за да се обвърже с местната общност, която отвори работни места на 30-40 души за 30-40 години напред. Напротив, при най-благоприятните изчисления, работата по извличането на златото ще продължи не-повече от четири години, след което селото ще бъде негодно за нищо свързано със селското стопанство, туризма или другите традиционни за подобни места препитания, поради откритите рудници, изсечената гора, замърсената вода и болните хора, които ще му останат. Само че нашите хора не са се родили, за да живеят на луната и да се чудят какво да ядат, за това и не искат подобни „инвеститори“.

В един хубав ден за българската демокрация, като чули, че в Крумовград вече се организират протести срещу подобен рудодобив, хората решават, че не трябва да си мълчат. И въпреки всички официални разрешения, договори, концесии и прочие бумацина, те излизат на блокада срещу багерите, срещу мутрите и срещу самата държава, която е продала здравето и земята на хората си. Историята по-нататък сигурно сте я чували - протести, писъци, жангармерия, мутри, сблъсъци, референдуми, докато накрая фирмата се отказа от разработката там и в момента не прави нищо повече от това да си плаща да ѝ ближат раните с публикации в съответните вестници. Най-тежкият момент беше човекът, намушкан няколко пъти в гората неизвременно от кого, който е оцелял, но след четири операции. А може би най-гнусното в цялата история беше поведението на прасетата в полицейски униформи, които нарекоха трите удара с нож в областта на сърцето „опит за самоубийство“.

И ето че след като практически успеха да спрат разработките, хората от Попинци предприеха стъпка, ко-

ято шокира много от анархистите, следящи действията им - подадоха молба до съответните институции техните земи да бъдат включени в програмата „Натура 2000“. В момент, в който по медиите редовно се тръби за протести срещу тази програма (разбира се организирани от гледна точка на капитала и с неговата финансова подкрепа - трябва да можем да цоцаме както си искаме), хората, които с телата си воюваха срещу шашмите на държавата, изведнъж решиха, че искат да станат част от една нова шашма. Как така се получи? - питаме ние и особено някои анархисти, за които по аксиома държавата е враг на всичко спонтанно и локално. Ами ето как. Спонтанните и локални селяни у нас не четат ни Кропоткин, ни Бакунин, ни дори моите писания, а гледат да си оправят положението с всякакви средства. На тях им е ясно, че ако държавата не сключи мир и жангармите свършат работата, за която са дошли, ни от гората, ни от тях ще остане папер. И когато трябва да се преговаря с държавата, им е много по-лесно, като имат един сери-

» » » продължава на страница 5

ФАБ ПОДГОТВЯ НОВА СЕРИЯ ПРОТЕСТИ

Да си спасим парното!

» » » продължава от страница 1

жи пари на дясната. Абсурдно е престъпната фирма да се оплаква, че не можела да си събере парите от хората, за да плати на Булгаргаз, който обаче е 100% собственост на същите тези хора и то собственост по право - те са я създали.

Единственият изход - социализация

Повече не трябва да се позволява нито на властта, нито на „пазара“ да припарват до такъв тип обществена услуга. Време за доказване на противното либералните бюрократи имаха предостатъчно. След като предприятието отбелязва „края на прехода“ като престъпно организиран икономически абсурд, очевидно е, че досегашните варианти не работят и то трябва да се преобразува радикално.

По-силни от чисто икономическите аргументи са аргументите на собственика, тоест ние - не можем да плащаме такива цени и не искаме такова ръководство, назначавано от такива доказани тиквеници - това е против нашите интереси, а ние сме сайбията все пак.

Затова ФАБ започва подготовката за кампания с призив за:

Тотален бойкот на сметките за парно със следните искания:

1) Топлофикация да се обяви час по-скоро в несъстоятелност. Цялата администрация да се разкара без право повече да работи там

2) Да се забрави за нейната приватизация, която ще позволи на хората, крали парите от нея, да си прикрият престъпленията

3) Новото предприятие „Парно отопление и топла вода - София“ да бъде общинска услуга, каквато е почитването на парковете, поддръжката на пътищата и пр. Тя да бъде изцяло субсидирана, а не заплащана на месец от потребителите

4) Финансирането на парното отопление и топлата вода да става от отделен фонд, който може да се направи от специален общински търговски данък (напр. 3% от оборота на всеки касов апарат в София) или по схема, която да бъде изработена от много широк обществен експертен съвет, в който също няма да влизат хора от досегашната държавна и общинска администрация и ръководството на сегашната „Топлофикация“

5) Текущата оценка на качеството на услугата да

става по ясна методология с преки допитвания до извадка от потребителите и проучвания на напълно независима от дружеството и общинската власт Федерация на потребителите на парно и топла вода, които ще се финансират от същия фонд

5) Общата оценка на качеството на услугата да става на определен период с общинско допитване, който ще бъде и своеобразен „вот на доверие“ към избраното ръководство. Все пак това е жизненоважна необходимост за милионния град и струва повече от безсмислените избори за кметове и общинари. Ако има вот на недоверие, ръководството на предприятието се сменя с широка обществена комисия и конкурс.

6) Всякакви промени в начина на финансиране, разходването на средствата от фонда, разширения, промени и подобрения на услугата също се решават с обществено допитване. Преди всяко обществено допитване се публикуват всички оценки за финансовото и оперативното състояние на предприятието, както и на неговото въздействие върху околната среда.

ФАБ очаква всякакви предложения за провеждането на кампанията. •

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

В името на народа

Реалният живот опровергава обявяването на анархизма за утопия, а заслужено заклейми като такава „пролетарската диктатура“. Днес и най-наивните граждани са наясно откъде идва социалното зло. Никой от ежедневно рекламирания „елит“ не намери сили да се извини за жестокостите, грабежите и униженията, на които бяха подлагани отрицателите на пролетарския диктат. Съвестта и човешката настрана, но милиардите в излишек могат да върнат гръга на народа със сметката, чрез която са получили „образованието“ си на професионални инквизитори и убийци, бизнесмени и експерти. Един от най-пресните примери е Валентин Димитров. Защо „другарите“ му позволиха да изпадне в такова уничително положение, че да се моли за втори шанс, с който да покаже, че не е злоупотребявал със служебното си място. Неговата „истина“ сякаш е решение на правосъдната институция. Системата на правосъдие в България се е доказала като митница, през която оневинени и доволно усмихнати минават всички мафиотски представители и до която въобще не стигат играчите в голямата политика. Можем да си представим какво национа-

но богатство би могло да се натрупа от прекратяването на тяхната печалба и формирането на един социален фонд - под една или друга форма тези средства са взети от народа. Колосалните за сегашния стандарт суми биха подпомогнали всеки човек да живее нормално. Това е пътят към възкресението на изконните човешки мечти за свобода и равенство и точно това плаши властниците, тъй като по този начин функциите на държавата и властта биха отпаднали като абсурдни и ненужни. Решаването на социалните проблеми по тези принципи е предпоставка за развитие при условията на настоящите фантастичните постижения във всички сфери на човешката дейност. За марксистите обаче е по-добре да си остане така, докато се дореформират и хуманизират. Едва ли моралните ценности са способни да въздействат на доказаните дебели. Церберите продължават садистично да отмъщават на всички, които показват злодеянията им. Докато упражняват властта си с имунитет на привилегировани, населението ще бъде притискано, тъй като то им я дава, но и само то може да им я отнеме. •

Чуридогоску с.Вуково

НОВИНИ

Без тютюнева промишленост след 2010

След 2010 няма да има тютюнопроизводствен отрасъл в Европа прогнозира тютюневият експерт Койчо Белчев. Глобалната стагнация в този бранш неизбежно ще засегне България. От 2007 година спират всички дотации за сене и производство на тютюни в страната. Прогнозите са ЕС да преустанови изцяло развитието на този отрасъл. За сравнение Койчо Белчев посочва Гърция, където тютюнопроизводството от нивото на традиционен отрасъл е напълно замряло през 2006 година. Тенденциите за спиране на субсидирането на тютюните на практика ще оставят без сигурен поминък десетки хиляди семейства в България, занимаващи се потомствено с тази дейност. Това безспорно ще доведе до сериозни икономически последици за България след приемането ни в ЕС.

Коледните поскъпвания: двучифрени, както винаги

Една седмица преди Коледа цената на зелято на едро скочи с 30% от 0,30 на 0,39 лв. Бананите поскъпнаха с 20,69% от 1,16 лв за килограм на едро до 1,40 лв. С 12,15% от 1,07 лв. на 1,20 лв се повиши и цената на портокалите. Оранжевийните краставици през седмицата поскъпнаха с 17,65% до 2,40 лв. Цените на оранжевийните домати поскъпнаха тази седмица с 7,65% от 1,76 лв за килограм до 1,90 лв. Ябълките на едро поскъпнаха с три стотинки – до 1,07 лв. Картофите поскъпват с 2 стотинки от 0,52 лв/кг до 0,54 лв. за килограм. Цената на лука скочи с 10% от 0,60 на 0,66 лв. за килограм.

Държавата нацепи големия акциз и на горивата

От 1 януари 2007 г. бензинът и дизеловото гориво поскъпват с около 13 стотинки, а това ще се отрази на цената на всички останали стоки и услуги. Държавата реши да наложи предвидения за 2008 г. акциз още през 2007 г., защото ѝ трябвали пари.

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Глобализация и антиглобализъм

Една от най-често срещаните думи в речника на днешните политици и политолози е глобализацията. Французите употребяват термина „мондиализъм“, но и той не прави понятието по-малко еластично, нито по-прецизно, защото всеки от тях го употребява в смисъл, който го устройва, давайки му съдържание в унисон с интересите или идеологическите си предпочитания.

Бившият лидер на германските социалдемократи Оскар Лафонтен предлага дефиниция в която преобладава икономическият момент. Според него, същността на глобализацията е в **създаването на световен пазар на стоки, услуги, капитали и знания.** (Към което може да се добави и покупко-продажбата на политици, интелектуалци и други протитутураци субпродукти на днешната социаликономическа система.)

Спазвайки пропорциите, процесът на глобализация в смисъла на Лафонтен има свой исторически аналог и прецедент в създаването на германския митнически съюз и общогермански пазар през 19 век, когато нуждите на германския капитал

в производството и размяната надхвърлиха издигнатите от феодалите (кrale, князе, херцози и тем подобни) гранични бариери, с които бяха раздробили някогашната „Свещена Римска Империя на германската нация“ на повече от 300 гържавици. Малко по-късно (през 1870 г.), Бисмарк извърши уедряването им „с кръв и желязо“, създавайки върху този пазар Германския Райх.

Ако не претендираме за изчерпателност, можем да кажем, че глобализацията е днешното име на свръхимпериализма с планетарни апетити и мащаби. Само че за разлика от стесняването ѝ до пазара, както прави Лафонтен (следващ със стогодишна давност „папата на марксизма“ Карл Кауцки, който вярвал, че тази „нова фаза“ в развитието на капитализма ще бъде резултат от „мирното обединяване“ на капиталистическите монополи, тръстове и концерни вследствие центрацията и централизацията на капиталите), инспирираното от САЩ „глобализиране“ на света, на което сме свидетели, отива далеч отвъд пазарните нужди на капиталите. То се извършва по-ско-

ро с методите и средствата на „Железния канцлер“ и цели ни-повече, ни по-малко установяването на световно господство.

Подобни мотиви подтикнаха Хитлер в края на 30-те години на 20 век да започне Втората световна война за преразпределяне на старите континентални империи (Британската, Френската и Руската), с оглед създаването на „Жизнено пространство“ за Третия райх и „Нов рег“ в Европа.

След Втората световна война националните пазари на ервропейските страни отесняха за капиталистическата икономика с нейния износ на стоки и капитали, което стана една от причините, макар и не най-важната, за създаване на европейския пазар, а след това и на Европейския съюз, който от 1 януари 2007 г., наброява 27 гържави-членки включително България.

Отбелязвайки този исторически факт като нов момент в процеса на изграждане на глобален съюз на богатите и бюрократите, няма да се занимаваме с комплексните причини и последици от разширяването на ЕС, а

» » продължава на страница 5

ФАКТИ И СЪБИТИЯ С КОМЕНТАР

Бог обича бедствията

На 7 декември 2006 г. в района на град Бяла, Русенско, стана ужасна катастрофа. Рейс с тридесет и един пътника беше изхвърлен от камион, натоварен с около 20 тона жито, от мост над река Янтра. Равносметката е 18 жертви и 13 ранени. Истинска трагедия не само за един град, но и за цялата страна, а тежко и горко на пострадалите семейства.

Разтревожиха се не на шега и управляващите. Министри, началници на служби и управления се втурнаха да търсят причините за станалото, а министър-председателят Станишев прекрати престоя си в Португалия и побърза да се завърне в страната.

За два дни починалите бяха погребани. Цяла Бяла почерня, защото не бяха останали хора в градчето, които не бяха засегнати от трагедията по един или друг начин. В градчето всички се познаваха.

За погребенията се бяха включили сума ти попове – включително и русенският митрополит. То бяха опела, то бяха молебени за спасението на душите на мъртвите, да им се простят греховете и да бъдат приети в райските селения, където да отидат душите им за вечния живот. Молбите бяха към Всевишния Бог, към Все-

могъщия, Всесилен, Всезнаещ и Всеможещ, Милостив, Справедлив и Всеопрощаващ Бог.

Верующите очевидно считат, че Бог обича молитвите – трето хилядолетие упорито Му ги предлагат в замяна на безкрайната Му милост. Ако е така обаче Бог сигурно обича и бедствията, защото тогава получава толкова молитви за седмица, колкото не вижда за цяла година.

Най-активни бяха обаче средствата за масова информация. Егва ли имаше телевизия, която да не прати свой екип на мястото на злополуката. На всички предавания на новините виждахме тъжните физиономии на говорителите и журналистите от мястото на събитието. Вземаха се интервюта, разпитваха се свидетели, търсеха се причините, умуваха за последиците.

В телевизионните студия бяха викани за събеседници хора от спасителната акция, от пътните служби, правеха се предположения, вземаха се решения.

За цяла седмица в почти всички предавания доминираше темата за катастрофата. Правителството на извънредни заседания обяви петдневен траур, отпуснаха се гържавни помощи за пострадалите.

Между ранените имаше и едно седемгодишно момиченце – Михаела, която като че ли стана главната героиня – не само беше в центъра на събитието, но беше показвана във всички предавания и почти всеки час се съобщаваше за състоянието ѝ. Лекари бяха разпитвани защо е докарана в София, не е ли било опасно, не може ли там да бъде лекувана и куп други подробности.

Видяхме я заедно с майка ѝ и в болничната стая, а на възглавницата ѝ подредени 4 икони на св. Богородица, с молба да се грижи за спасението ѝ и да ходатайства пред Всевишния.

Всичко беше в духа на изказванията на „папата“, при посещението му в България и на патриарха Максим, че нищо не става без божие участие.

Накрая, вместо коментар за причините, довели до катастрофата и търсенето на виновници за смъртта на починалите и страданията на живите, ще цитирам само последния куплет от стихотворението на Яворов „Бежанци“:

„Те чакат милост... Но да знам,
че някой бог Всесилен там
стои над всичко хладен зрител,
извикал бих от гън гърди
към моя тъмен промислител:
о, господи, проклет бъди!!!“ •

Г. Божилов

НОВИНИ

Вдигат билетите и глобите по влаковете

БДЖ ще предложи на транспортния министър от 2007 г. да се завишат с 50% глобите за нередовни пътници, както и да се увеличат цените на билетите по ЖП направлението в крайградските зони.

В момента билетите струват между 40 и 50 ст., докато билетите за градския транспорт вече са 70 ст. Ще бъде предложено да бъдат актуализирани цените на някои карти за влак – „Класик“ и „Младеж“, чиито цени не са променени от 3-4 години.

Държавата и политиците най- виновни

Според социологически проучвания, за лошото си икономическо положение 25% от българите обвиняват гържавата, 24% гържат отговорни политиците, 14% смятат, че нямат достатъчно връзки, а 8% винят лошия си късмет.

Въпреки че в България частната собственост беше възстановена още в началото на 1990-те, хората продължават да я виждат като инструмент за експлоатация.

Винетките поскъпват с 9 лева

67 лв. ще струва годишната винетна такса за леките коли и моторните превозни средства с не повече от 8 места от 1 януари 2007 г. Досега годишната винетка струваше 58 лв., месечната – 11 лв., седмичната – 4,5 лв. От годината месечната винетка за преминаване по републиканските пътища ще бъде 25 лв., а седмичната – 10 лв.

Спираме трети и четвърти блок на АЕЦ „Козлодуй“.

Трети и четвърти блок на АЕЦ „Козлодуй“ ще бъдат изключени от електроенергийната система на страната на 31 декември. След това ще започне и извеждането на блоковете от експлоатация. Това е решението на Министерския съвет в изпълнение на задълженията на страната ни по присъединяването към Европейския съюз. Първи и втори блок на централата спряха работа през 2002 г.

Как в Попинци си пазят природата?

» » » продължава от страница 3
озен аргумент в повече. Победите не се коват само с непрекъснати настъпления по всички фронтове, трябва също да помислиш за хора, въоръжаване, припаси, разузнаване, лъжливи маневри за противника, разбиване на чужди коалиции, привличане на съюзници и т. н. Това не значи, че целта оправдава средствата, но за хората в Попинци целта не е да разрушат държавата, а да си запазят природата. Ако успеят да го направят за по-лесно чрез държавата, толкова по-добре. За това, макар да не скриват „чуждането и възмуцението си от антидържавната политика“ на самите министерства, те учтиво настояват да бъдат допуснати техните земи под шапката на горния проект, което според тях би трябвало „да бъде гарант против престъпните помисли на минния бизнес срещу природата“. Това не значи, че са вдигнали ръце, като са оставили грижата за природата си в ръцете на институциите, а че изискват от тях да си свършат работата, която сами са си поставили. Във всеки случай, както заявиха, те са готови „с живота си“ да защита-

ват своята природа и своето здраве от подобни посегателства. Така че, макар да изглежда като примиренческо действие, за хората от Попинци влизането в Натура 2000 е просто стъпка от тяхната борба, която са решили, правилно или не, че трябва да направят. Дори да не вярваме в реалната полза от проект като Натура 2000, ние не можем да им отнемем правото на решение по този въпрос. Но аз искам да се спра на един особен момент, който дотук гледах да не засягам. Това е вярата на тези хора в институциите. Едно е да използваш механизмите на самата държава, за да я принудиш да се съобразява с теб. Друго е да вярваш, че тези механизми сами по себе си работят, без да има някой отдолу, който с пот на челото да ги задвижва. Изразът „Не вярваме, че след като влезем в европейския съюз, управниците могат да позволят...“ звучи твърде наивно на фона на всичко това, което става и в момента у нас, и на фона разсипаната екология и конкретно на 10-те процента запазени гори в самия съюз. Разбира се, в ЕС излизат директиви, които малко или мно-

го подобряват положението тук и там, но това не оправдава самата репресивна система на спускане на нареждания „отгоре“. За съжаление, хората от Попинци „разчитат“ на евро-институциите, че ще се грижат за спазването на собствените си разпоредби. Общо взето те изхождат от тезата, че там имат закони, които се спазват, тези закони са по-добри от нашите и като отидем при тях те ще ни пазят, както си пазят своята природа, със същите закони, с които пазят себе си. На пръв поглед и на мен ми звучи логично, но има някои подробности. Да приемем, че в ЕС има съответните закони, макар че тук може да се спори от всеки, който е участвал в акции срещу софтуерните патенти или генномодифицираните организми. Да приемем, че тези закони се спазват, макар че не виждаме нито реална причина, нито резултат от това. Въпросът е дали хората в България и конкретно хората в Попинци ще могат да разчитат на тези закони да пазят земите им? За разлика от тях, аз не вярвам, че ще могат. Законите се пишат в полза на тези, които могат да си

платят за тях. У нас също е пълно със закони, които са вече приравнени с тези на ЕС и които не се спазват точно от тези, които ги пишат, и това може много лесно да се види именно в екологичните проблеми. Защото законите не са писани, за да се спазват от тях, а за да се спазват от такива като нас. Конкретният закон, който много интересува попинчани, за забраната на добива на злато чрез цианиди, нямаше по никои начин да мине, ако златото подлежало на подобна обработка по нашите земи беше повечко. За българите в ЕС има два пътя. Единият е пътят на „нормалните държави“ и на „нормалните хора“, които взимат „нормални“ заплати, работят „нормално“ много и живеят „нормално“ лесно в „нормална“ (всъщност дефакто унищожена, но въпреки това, претендираща за запазена) природа. За сметка на това обаче, вместо да дебелеят на техен гръб, техните чорбаджии се тъпчат за сметка на „ненормалните хора“ в „ненормалните държави“, които работят „ненормално много“ и мълчливо си вкарват треските от собствените си гори отзаг, с надежда и те да станат

„нормални“. А в много страни по света тази „надежда“ е умряла, хората държат пушките (в буквален или преносен смисъл) и се борят за правата си. Във всеки случай аз не виждам причина да смятаме, че България и конкретно Попинци ще бъдат „нормално“ защитавани от ЕС. Напротив, колкото повече „ненормални“ държави и колкото по-удобно наведени, толкова по-добре растат тумбаците. Разликата между настоящото положение и желаното от попинчани е само в това кой ще прибира покупките. Но според тях политиките там би трябвало да са по-добри и системата би трябвало да работи, защото ето как там природата се пазела, за разлика от тук. Може би са прави. Но едно е сигурно. Ако хората в Попинци не са готови да платят цената за своите права, нито законът, нито министрите, нито „малкото свестни хора горе“ биха могли да им помогнат. Па макар понякога цената да е „цената на живота“ им, както те достойно показаха. И това е вярно за всички нас. Може би е добре да се замислим колко бихме платили за честта да бъдем свободни хора. •

Златко Костадинов

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ:

Глобализация и антиглобализъм

» » » продължава от страница 4
само ще обърнем внимание върху посочената от председателя на европейската комисия за глобално управление Карлсон дилема пред която е изправен съюзът: да бъде ли един от „триадата“ на икономическата власт (със САЩ и един бъдещ азиатски съюз, чието сегашно ядро е Япония), без да създава единен световен център на политическата власт или ЕС да се превърне в компонент и активен участник в глобалния център на управление (и ограбване) на света, тоест съучастник в създаването на световен политически, полицейски и милитаристичен съюз за защита на интересите и увековечаване господството на мултинационалните компании.

Продължаващото уедряване на собствеността и съсредоточаването ѝ в ръцете на все по-малък брой милиардери, очевидно води до състояние при което и континенталните пазари стават тесни за мултинационалните компании. Те се нуждаят от световен пазар. В неговото създаване, освен финансовите, участват различни наднационални, политически, полицейски, съдебни и прочие институции, които са нужни на

класата на капиталистите за ръководството и господството и над света. Този процес наричат глобализация. Тя е израз на „силите на пазара“, освободени от националните барieri, поставяни им след Втората световна война от „суверенните“ европейски републики и кралства и е резултат от политиката на все по-малко оставащите „велики сили“ на световната сцена. Тази тенденция продължи и по време на „Студената война“, вследствие на която засега на арената се подвизава една единствена свръхсила.

Безспорно глобализацията е тясно свързана с нуждите на финансовите пазари. Чрез нея мултинационалните тръстове и концерни искат (и получават) развързани ръце за покупки и поглъщане на по-дребните или за сливането си с по-едриите конкуренти, което се придружава от все по-тясното преплитане и взаимно проникване на „националните“ капитали.

Макар че ролята на икономическия фактор и интересите на финансовите кръгове и „делови среди“ в създаването на **глобалната империя на капитала** не може да бъде оспорвана, те не са единствените, а не са и доминиращите в процеса на

които сме свидетели. В него вземат активно участие идеологията, политиката, дипломатията и на последното място, но не и по важност – армагите и корпусите „за бързо реагиране“... За разлика от Лафонтен, можем да кажем, че същността на глобализацията е стремежът да се установи и увековечи **световното господство на богатите над човешкия род** с помощта на бронирания юмрук на капитала – държавата или коалицията от държави в „развития Първи свят“.

Съществено влияние за ускореното глобализиране на икономиката и съпътстващата го политика на репресии и милитаризъм, намерили израз в създаването на общи военни, полицейски и юридически „пространства“, оказва страхът от бунта на онеправданите. Срещу тях обитателите на горния етаж на пирамидата на властта и парите провеждат политика на **превантивна контрареволуция**, едно от днешните имена на която е „борба с тероризма“. В този смисъл, глобализацията не е ново явление. Историята е пълна с „глобализатори“ като се започне с Александър Македонски и неговата мимолетна империя или с Цезар

и възприелите името му като титла римски императори. Към тях, прескачайки Атила, Чингис хан, Тамерлан и цяла кохорта от завоеватели, съблязнявани от идеята да станат господари на света, могат да се добавят Наполеон и Хитлер, чиито несъстояли се империи не надживяха създателите си. Относително по-трайна се оказа Британската, но и тя се срути заедно с Френската колониална империя след края на Втората световна война. В наше време пред очите ни се разпадна Сталиновата империя, от която България беше интегрална част в течение на половин век. В създаването, както и в изчезването на тези империи, далеч не икономическият фактор беше с най-голямото относително тегло.

След 1989 г., заявка за „глобализиране“ на света дава „Империята на доброто“ – САЩ. В документ от 69 страници администрацията на президента Рейган още през 1988 г. беше изработила перспективен план за следващите 25 години. Четири години по-късно – през 1992 г. – в световния печат проникнаха сведения за два нови документа, изработени от екип на Съвета за национална сигурност, Държавния департа-

мент, Пентагона и ЦРУ по време на президентстването на Буш-баща. Става дума за два доклада на тогавашния член на въпросния съвет Пол Уолфовиц и адмирал Джеремая, които дават още по-ясна представа за проектите на американския финансов и военно-промишлен комплекс за създаване на „Нов световен ред“ след краха на създадената от Сталин и наследниците му империя. С неизменно демонстрираните оттогава арогантност, безцеремонност и агресивност, външната и военна политика на САЩ, която се ръководи от прокламираните в края на 20 век идеи и цели, постоянно фокусира недоволството и съпротивата на почти всички останали народи и страни срещу себе си. Тази империалистическа политика неминуемо ще доведе до колапса им – досегашната история го гарантира – срещу новия претенгент за световно господство, пораждайки конкуренция, конфликти от всевъзможно естество, огнища и пожари. Въпреки превантивните мерки на Вашингтон, „Империята на доброто“ едва ли ще избегне съдбата на предшествениците си. •

(следва)

Г. Константинов

Анархизмът в началото на XXI век

Десети конгрес на ФАБ

На 16 и 17 декември в София се проведе десетият конгрес на Федерацията на анархистите в България. Присъстваха делегати и членове на анархистки групи от цялата страна, а също така гости от Федерация на анархистите (Великобритания), Анархосиндикалистка инициатива (Сърбия) и Антиявтомобилно движение (Гърция).

Бяха прочетени доклади за социално-икономическото положение у нас и по света и за състоянието на анархисткото движение в България и в международен план. Отделно беше представена историята на анархисткия печат в България. Делегати от организациите отчетоха дейността и състоянието на групите си.

Прие се нов устав на ФАБ, одобри се „Декларация на принципите, целите и средствата“ и краткосрочна работна програма, която да бъде изпълнена до следващия конгрес, който се реши да е през лятото на 2008 г. В този период трябва да бъде разработена и цялостна програма на Федерацията на анархистите в България.

Избра се отговорен редактор и редакционна колегия на вестник „Свободна мисъл“, като се проведе дискусия върху съдържанието, насоката и перспективите пред федеративния печатен орган. Попълни се състава на Федеративния секретариат, ревизионната комисия и се избра касиер.

На 16 и 17 декември 1948 г. се извършват масови арести на анархисти в цялата страна, което довежда до изпращането на стотици безвластници в лагери и затвори. Не случайно избрахме тези дати за провеждането на конгреса за да покажем, че нашите идеи са неунищожими, за да зашием поредния морален и исторически шамар по мутрите на властниците и да заявим твърдо, че борбата за осъществяването на нашия идеал ще бъде доведена до победен край. •

ФАБ

Публикуваме малка част от изнесеня доклад пред X конгрес на ФАБ.

„Западняшки анархизъм“

В последните десетина години в Западна Европа, а и в САЩ се появи т. нар. „западняшки анархизъм“. Този псевдоанархизъм възниква след събитията във Франция през 1968 година. Друг повод за появата на това отрицателно явление са събитията от Сиатъл през 1999 година, когато опозиционните активисти провалят срещата на Международната търговска организация и поставят началото на т. нар. антиглобалистско движение.

„Западняците“ ревизират анархизма по няколко ключови въпроса. Това са отказът от Революцията, отказ от борбата за социална справедливост, отказ от организирана борба.

Първо ще се спрем на въпроса за ненасилието и революцията. Според тях не може да има революция, тъй като тя неминуемо е свързана с насилие, а това е в противоречие с принципа за ненасилие и хуманизъм в анархизма. Ние от своя страна можем да кажем, че тази позиция неминуемо води до капитулация от амбициите и целите за реализация на едно безвластническо общество. Такова виждане достига до неспособност за защита идеите на анархизма от неговите политически противници.

Анархисткото движение трябва да бъде адекватно на реалната ситуация в света. Не можем да пропагандираме вегетарианство сред гладуващи африканци, ненасилие сред избивани от ескадроните на смъртта латиноамериканци или права на гейовете сред озлобени от мизерията балканци.

Съществуват някои откровено налудничави идеи, зад които стоят споменатите по-горе псевдоанархисти като например това, че яденето на мед нарушава правата на пчелите, пиенето на мляко подпомага експлоатацията на кравите, пръскането с дезодорант унищожава озоновия слой, а изпускането на водата от тоалетното казанче изчерпва водните ресурси на планетата.

За новите ревизионисти федерациите на анархистите са изпълнени с авторитаризъм, а идеята за свободно федериране е остаряла и ограничава свободата на човека. Разликите между организирания анархизъм и неговите псевдоалтернативи са очевидни, ако се спрем на т. нар. клоун-активизъм, практикуван през последните години в САЩ и За-

падна Европа. На протести можете да видите хора облечени в розово или даже без дрехи, вдигащи шумотевица със свирки, тъпани и всевъзможни грънкулки. За съжаление този вид псевдоанархизъм се опитва да си пробие път дори и в България.

Балканите

В Сърбия анархистката идея е представена от Анархосиндикалистка инициатива (АСИ). Организацията е сравнително нова, но придобива известност в Сърбия. Налице са няколко ефективни стачки в предприятията, където работниците налагат исканията си. Освен това АСИ подкрепя пряко студентските протести в Белград, където има позиции в Философския факултет на Белградския университет. АСИ е и един от най-активните членове на анархосиндикалисткия интернационал (IWA). Действията и перспективите пред организацията в бъдещите изглеждат добри.

Гръцкото анархисткото движение е едно от най-силните в света. Той е и най-ярък пример за това какъв трябва да бъде анархизмът в опозиция. Привържениците на анархизма в Гърция са десетки хиляди и това води до неминуеми резултати. Единственият неблагоприятен фактор е липсата на единна организация на анархистите, която да обедини всички борци за свобода. Вместо това има множество по-малки, които понякога дори си съперничат. Въпреки това, анархизмът в Гърция е на най-високо ниво в цяла Европа и близостта му до България може само да ни поучи още повече.

Анархизмът в България

Направо ще дадем отговор на въпроса „Какво е състоянието на анархисткото движение в България?“ и той е **НЕЗАДОВОЛИТЕЛНО!** В следващите редове ще се опитаме да обясним защо това е така.

Защо в най-бедната страна в Европа, при положение, че единственото възможно решение на Социалния въпрос е Революцията, при традициите, които има и безбройните жертви, които са дадени, нашето движение има слаби позиции и засега остава неразбрано от хората за чието настояще и бъдеще се бори?

Анархизмът в България след 1989 г.

След организираното от самите болшевици в координация със Запада „падане на комунизма“ става възможно възстановяването на анар-

хистките организации. През 1990 г. е възстановена ФАБ и започва да излиза вестник „Свободна мисъл“. Възстановена за кратко е и организацията на анархосиндикалистите, но тя не успява да се задържи. Възстановена е и ФАМ. Създават младежки групи в някои населени места, но към средата на 90-те младежкото движение, не само, но най-често заради несериозно отношение, се разпада.

Поради цял комплекс от причини – дългогодишната диктатура, скъсването на връзката между поколенията, грешки в тактиката и пропагандата, Федерацията на анархистите се превръща в затворена, капсулирана организация и се отделя от обществените проблеми. Цялостният анализ защо това става така смятаме, че е редно да оставим на нашите по-възрастни другари.

Състоянието на анархисткото движение към момента е следното: след дълги години на изолация, през последната година наблюдаваме подем, макар и не голям. Увеличават се акциите, отразяването (макар и не обективно) в медиите. Движението стана обществено разпознаваемо.

ФАБ има към този момент организирани групи в малка част от градовете и селата на страната. През тази година софийската организация пог мотото „Целите се вдигат, да се вдигнем и ние“ организира четири протеста срещу социалната политика на правителството. В протестите взеха участие между 100 и 200 души, което общо взето е нищо, но предвид стартовата си база и това, че никоя друга организация не ни подкрепя, сме доволни най-малкото от натрупания опит. Общо покрай четирите протеста бяха разлепени 10 хиляди цветни анархистки плаката, които са били видени от стотици хиляди столчани. През месец юни се организира летен лагер край село Белица и участвахме в традиционното отбелязване на годишнината от смъртта на Васил Икономов.

След повишаване на цените на билетите за градски транспорт в знак на протест се разлепиха 10 хиляди лепенки по автобусите и спирките в София, призоваващи хората да пътуват, без да плащат.

ФАБ и другите

Т. нар. „официални партии“ няма смисъл да коментираме. С тях отношения няма и няма да има.

Националистите са груб случай. Нашето мнение е, че те имат успех не заради

ксенофобските си расистки изцепки, а заради социалната им демагогия. Демагогия е, защото не може да се говори за социална справедливост и в същото време да се венцехвали „националния капитал“. Някои „истински анархисти“ преди известно време оплюха програмата за радикални промени в България на група „Васил Икономов“, защото приличала на тази на Атака. Напротив, обратното е. Програмата на Атака прилича на нашата. Именно това трябва да се разясни на хората – че на хората е нужна социална справедливост, а не война с Турция и че шовинизмът не допълва социалната борба, а я убива.

Вече има случаи на бивши националисти присъединили се към ФАБ. Според нас всички безкористни млади патриоти, разочаровани от фалша в националистическите организации, които приемат нашата програма и организационни принципи, трябва веднага да се приемат във Федерацията.

Заклучение

По време на турското нашествие в България, загубите, понесени от българския народ, се изчисляват на около една трета от населението – убити, прокудени от домовете или продадени в робство. За последните 17 години от бедност, глад, болести, липса на медицинско обслужване и емиграция населението на страната намаля с три милиона души. Отново една трета.

Чували сме много пъти да се говори, че народът бил „прост“, не заслужавал нищо, всеки трябвало себе си да гледа и пр. Ние, анархистите, нямаме право да говорим по този начин. Какъвто е народът, такива сме и ние. Това, че някой е станал анархист не му дава право да съди другите от позицията на последна инстанция. Друг народ нямаме и не желаем да имаме. Тук сме се родили, тук ще се борим, въпреки всички трудности, напук на международното положение и на всички мръсници по света.

Джордж Оруел пише: „По добре да влезеш в бой и да загубиш, отколкото да капитулираш без бой“. Ние няма да капитулираме. И дори във временните неуспехи е заложена бъдещата победа.

Да разпалим революционен пожар в сърцето на народа!

Да живее Федерацията на анархистите в България!

Да живее Социалната революция! •

Александър Ангелов
Веселин Николов
декември 2006 г., гр. София

За състоянието на революцията

Публикуваме доклада с малки съкращения и редакции.

Когато говорим за международното положение и положението в страната за нас днес, не го правим, за да доказваме, че то е ужасно и трябва да се промени радикално. Които смята, че това не е така или пък е така, но може да се оправи по пътя на някакви реформи и еволюции, който се надява да бъде „оправен“ отгоре, също според мен е сбъркал залата. На този конгрес, вярвам, са се събрали нормални хора, които знаят какво искат, искат много – да не кажа всичко – и са наясно, че ако не си го направят сами, няма кой да им го направи. *И това е добре за революцията.*

Единственият смисъл от нашите анализи на събитията у нас и при другите народи е да ползваме информацията, знанията и опита, за да бъдем максимално ефективни в подготовката на предстоящата революция, защото няма нищо по-жалко от човек, когото революцията е заваряла неподготвен, а още по-жалко е, ако този човек нарича себе си анархист.

Властта и капитала днес

Двата най-мощни процеса, които протичат в днешния свят, бих определил накратко като капитализиране на бюрокрацията и бюрократизиране на капитала. Тук аз разбирам бюрокрация в малко по-широк смисъл – както политическата власт се упражнява от бюрократите на хартия, така и финансовата власт се упражнява от финансовите спекуланти. Всяка форма на натрупване на власт, включително финансова, която включва „хартиени“ посредници – били те чиновници или борсови спекуланти, тук наричам бюрокрация.

Всеки един етап в развитието, а по-правилно е да се каже деградацията, на капитализма има своите знакови фигури – императори, диктатори или магнати, но при всички случаи това са хора, облечени с огромна власт и разполагащи с огромни средства. В началото на нашия XXI век тези знакови фигури на изток са китайските генерали и техните братовчеди, както и руските олигарси, които са капитализираното лице на болшевишката бюрокрация – това са хората, които владеят най-голямата част от леката и средна промишленост в света, както и енергийните и трудовите ресурси. *Това обаче е добре за революцията.*

В центъра са брюкселските комисари, които упражняват на практика безконтролна власт върху икономиката на Европа със свои

те декрети, наричани днес „директиви“, довели до тоталното ѝ бюрократизиране, а на запад са американските все още „типични“ капиталисти – президенти на огромни корпорации и финансови спекуланти. Произходът на тяхното влияние обаче е много по-различен от този на Хенри Форд или Рокефелер. Те нито са извършили промишлена революция, нито са ограбвали природните и човешки богатства на бившите европейски колонии, нито пък с банди от наемни главорези са монополизирали един или друг вид търговия. Нищо подобно – богатството на „официално“ най-богатия човек на света – Гейтс – е създадено от няколко договора, осигурили на Майкрософт нейното монополно положение в пазарната ниша. Тоест, то е постигнато изцяло административно. Подобен е случаят и с финансовите спекуланти от ранга на Сорос – там няма дори стока, пък било то и толкова „имагинерна“, каквато е софтуерът. Цялото световно преразпределение на обществените продукти днес е движение на хартия или нейните електронни заместители, което и предопредели възхода на бюрокрацията. По същия начин движението на суровините и стоките предпреди стотина години предопредели възхода на фабричните, петролни и каменовъглени магнати, но тази промяна е *добра за революцията.*

Читателите на вестника може би помнят от августовския брой рекордните печалби на ExxonMobil и British Petroleum, всяка от които през изминалата година печелеше над 50 000 долара на минута, но вчера и тези цифри бяха засенчени от обявените печалби на финансовите спекуланти от Голдман Сакс, Леман Брадърс и Беар Стърнс. Голдман обяви 16 милиарда долара годишна печалба, което прави приблизително 44 милиона долара всеки ден, а думата „рекорд“ се повтаряше 37 пъти в годишните отчети на техните конкуренти или по-скоро колеги от Леман и Беар Стърнс. Парите от „въздуха“, от хартиените посредници, за пореден път се оказаха повече от парите от петрола и фабриките.

Годишните премии на шефовете на Голдман и другия финансов хипопотам Морган Станли са между 40 и 50 милиона долара – това са хора, които някога просто бяха наричани брокери – помагача определено количество пари да стигне от капиталист А до капиталист Б. Днес те са олицетворението и ядрото на самия капитализъм и това е също добре за революцията.

Така стоят нещата в метрополията САЩ, където цифрите са най-прозрачни. С европейската бюрокрация нещата са по-замотани, защото вместо за шепя „видни“ фигури, както е в САЩ, става дума за малка армия от сравнително безлични, но многобройни и много жаждни за власт бюрократи. Техните доходи днес също са далеч от стереотипа на опърпания чиновник – един началник на кабинет на еврокомисар се разписва всеки месец на фиш за минимум 12 000 евро, а чиновник на три нива по-долу – на 9 000 евро.

От всичко казано дотук е ясно, че капиталистическата бюрокрация изживява днес своя звезден миг – рекордни печалби за Ню Йорк и огромен, мазен къс от банката за Брюксел. Но това всъщност е добре за революцията.

Какво означава за революцията зенитът на бюрокрацията?

Борсовият срив през 1929 г., довел до голямата депресия в САЩ, доказа, че никоя икономика, независимо от нивото на технологиите и достъпа до робски труд и природни ресурси, не може да издържа толкова хищна и толкова бързо разрастваща се непродуцируема класа. Подобен беше случаят и с рецесията през лятото на 2003, която последва също рекорден ръст на корпоративните печалби в началото на 2001. Бюрократите, преразпределящи парите на своите акционери – а в много случаи това са пенсионни фондове, спекулиращи с осигуровките на работниците – и бюрократите, преразпределящи парите на данъкоплатците, са хора, които не създават продукт и дори не успяват, а затрудняват неговото създаване.

Тук е моментът да спомена, че положението в България не е по-различно. Партийната номенклатура, кипреща се днес с атрибутите на капитализма, също не е наследник на индустриални или пълководчески фамилии. Борбите, в които тя израсна, не бяха нито класови, нито завоевателни, а единствено партийните интриги и котирийни домогвания за власт и влияние в разкапаната болшевишка империя и по-късно уличните престрелки и кълотек на борци, боксьори, каратисти и прочее майстори на бойните изкуства. Въпреки това пред мнозина от днешните соцакапиталисти чудовищата на капитализма от началото на XX век изглеждат направо като работническа класа. Само обявените състояния на руските олигарси Абрамович

и Ходорковски надхвърлят над 30 пъти всичко, което Рокефелер и Морган са успели да натрупат преди сто години.

И все пак кое от тази протресаваща концентрация на пари и власт е добре за революцията? На нашите географски ширини добре е това, че за соцакапиталистите класовата борба е непозната и те не са подготвени за нея. Те все още представяват самозабравила се шайка от хора с отдавна написани смъртни присъди, която смята, че всеки може да бъде купен. За разлика от тях класическите капиталисти неведнъж се сблъскват с народната и работническата съпротива и за тях е азбучно правило, че поддържането на стандарта на живот в Западна Европа и САЩ (а отскоро и Япония) трябва задължително да бъде в пъти по-високо от това в останалия свят, за да си осигурят що-годе безметежно съществуване. В резултат на това днес работническите и социални движения на нашите другари от Запад винаги са парирани с аргумента, че никъде другаде по света работниците не живеят по-добре и атлантическият вариант на капитализма е доказано най-добрият „възможен“ за момента „обществен договор“ с липса на алтернатива. Високият жизнен стандарт в Западна Европа, САЩ и Япония се дължи до голяма степен на индустриалната революция, но в не по-малка степен – особено в последно време – на безмилостната експлоатация на работниците от Азия, Африка и Латинска Америка. Печалбата от чифт марафонки, шити за 1 долар в Тайланд и продавани за 100 долара в Европа, е достатъчна и за печалбите на капиталистите, и за издръжката на бюрократите, и за потискането на съпротивата. За последното днес изграят и още два важни фактора – огромният имиграционен натиск, при който една група работници се насъсква срещу друга, и мощното медийно бомбардиране на обществото с консуматорски лъжеидеали. Капиталът харчи годишно над 1 трилион долара за продължаващото пристрастяване на хората към потребяването на ненужни шарени боклуци.

Но докато в САЩ и Западна Европа семейните бюджети все още имат пера за „шопинг терапия“, при нас нейното бъдеще е съмнително поради простата причина, че няма пари. Лъскавите витрини на моловете и лимузините на мутрите и мутресите действат на по-голямата част от населението вбесяващо, а не амбициращо. И това е добре за революцията.

Тук е добре да уточним още нещо. Всичко, за което говорим днес, като перспективи и варианти за социална промяна, ще бъде видно в най-добрия случай от нашите деца. Дори гребните реформаторски мерки в обществото изискват няколко години от замисъла през реализацията до отчитането на резултатите, а всяко радикално преобразуване на обществото може да започне да дава своите видими плодове едва след няколко десетилетия. Точно затова нашата борба не може да бъде борба за днешните пенсионери или дори хора на средна възраст. Ако ние обещаваме нещо за тях, просто лъжем. Трябва ясно и честно да им кажем, че те са едно или две пожертвани поколения, които могат да направят нещо единствено за своите деца и за децата на техните деца. А ако вместо това продължават да реват за мизерните си пенсии и скъпи лекарства, тогава да не питат защо и на децата им не им пука особено за тях. Това е горчивата и груба истина, но ние не се занимаваме с политика и вълшебни приказки не продаваме. Тежкото положение на нашия народ днес е отплатата за тоталната, да не кажа необяснима липса на съпротива срещу властта през изминалите 60, 80, а може би и повече години. То може и трябва да се използва не като повод за окайване и оплакване, а като доказателство за това до каква деградация може да стигне един народ, който потвърждава крилатата фраза на Франклин, че онзи, който жертва свободата за сигурността, не заслужава нито едното, нито другото, а накрая губи и двете.

Затова трябва да ни е ясно, че сме се захванали с една работа, която няма да ни класира много високо в конкурса за политическа красота. В България все още има един-два милиона здрави-прави мъже, които предпочитат да бъдат водени за носа, отколкото да водят битка за бъдещето на децата си. За нас ще остане единствено оная награда да каже нявга народа... А какво ще каже, ще зависи от това какво ще направим заедно под знамената на ФАБ. •

Александър Ванчев
декември 2006, София

X конгрес на ФАБ – конгрес на Възраждане

Истинско щастие беше за всеки анархист, присъствал на това забележително събитие, позволявам си да го нарека историческо. Насладата ми бе превъзходна на една чудновато пъстра, пълнеца гушата на човека гледка. Две различни по възраст поколения. Едното, с побелели коси над 70 години ветерани на анархистското движение – изстрадали по затвори, концлагери, участъци. А другото, едно пълно, свежо, младо, жадно за човешки правдини поколение. На тази гледка човек ако не се просълзи от радост, то неминуемо ще си каже „доживях и видях непринудени хора, с висок морал и амбиция, за борба срещу властта и извратената в експлоатиране на трудовия човек демокрация“. Това присъствие напълни до краен предел сърцата и душите ни. Пред нас се задава новата зора. Излизаме от мрака, който ни беше наложен от большевистката система. В този мрак изчезнаха безброй таланти, миролюбци, мечтатели за правда. Гвардията с анархистки идеи в България значително намалю. Анархистката идея, както по целия свят, така и в България, е единствената чиста идея.

Това е силният аргумент, който никоя друга политическа формация го няма. Затова ние, анархистите, се гордеем с тази чистота и сме готови да дадем всичко от себе си, за да отстояваме този висш идеал. В името на анархист е събрано всичко най-хуманно, най-етично, най-човешко. Няма на този свят по-възвишено понятие и чувство от най-точното решение на комуналния въпрос при човека – най-съвършеното живо същество на планетата. Животът, хлябът и свободата! Това е неизчерпаемата тема. Това понятие нека всеки сам да си го разгадае.

Една немалка, вгъхваща големи надежди група от млади ентузиастични поемащета на анархистското движение в България и с наша помощ сме сигурни, че ще успеят да възродят анархизма в тази страна. Аз не изключвам да получат и подкрепата на свои връстници от всички краища на България. Партиите в България са повече от 300 на брой, постоянно се разлагат – лидерите им се провалиха поради корупция, останаха без доверието на народа. Партиите на брой много, но с нищожна подкрепа. Управлява-

щите се превърнаха в хищници – рушители и грабители на народните ценности. Излюпени в инкубатора – кухнята на БКП, партийни и комсомолски секретари взеха позицията на какви ли не буржоазни капиталистически формации. Едни разрушиха и захриха предприятия, като лишиха от прехрана хиляди работници, други продадоха на безценница фабрики и заводи със спечелен значителен процент комисионни за евтино посредничество. Живеят в безсрамие и охолство, но без доверието на народа. Народът мизерства все повече, а тях ги люлеят вълните на разкошния живот.

Анархизмът по целия свят е с минало, но и с бъдеще. Настъпило е времето да търсим спасителния бряг, да се присъединим към потока на етиката и хуманността, а това е анархистското движение. Щастлив бях и видях децата на новото време като един, със съвременен поглед и действие, всеотдайно да вложат сили и знания, за създаване на нови принципи на общуване, да призват народа ни и най-вече младото поколение, че е възможно създаване на общество без роби и господари, без мо-

нополисти, насочили се да превземат целия икономически потенциал, блага и ресурси на трудовия народ за своя лична полза. Федерацията на анархистите в България ще даде тон за създаване на обществото на правдата. Приветствам ги и им желая здраве и нека да имат кураж за бъдещите си дела и да знаят, че ние ги подкрепяме. Те ще бъдат много по-ефективни от нас. Радостен е фактът, че още от младежката си възраст те са убедени, че анархизмът не е случайно явление. Класиците и философите на анархизма в миналото и днешните теоретици с основание пишат върху неизчерпаемата тема за мир, правда и свобода, живот без войни, корупция и галавери, братство между народите, зачитане на труда на гражданите и хляб за всички. Само те имат правото без страх, без заблуди да развиват теориите си, че са на най-правилна позиция как да бъде устроен животът без експлоататори и експлоатирани, без използване на чужд труд от разни готованци търтеи. Огромната разлика в живота на българските граждани в социалната сфера – управляващи и властващи „величия“

без положен труд взимат в пъти повече от месечната заплата на трудовия човек. Народът се наслуша на празни обещания и на какви ли не галавери, все в интерес на дълбокия гжоб на управляващите. Започва да се чува гласът на анархистите, че нито една властваща формация не минава без грабеж с незначителни размери от целия народ. Ние остро осъждаме тази форма на действие и призоваваме към солидарност с нас за спасение от тези порочни авантюристи.

Десетият конгрес на ФАБ беше една възвишена трибуна за по-ефективни действия на анархистите, а и на народа, който тъне в този тъмен икономически мрак и търси спасение. Обществото вече ни чува и мнението на гражданите за анархизма определено се променя. Личен свидетел на положителни коментари съм и това не само ме радва, но и си позволявам да го известя спокойно и с голяма надежда. Гласът на анархистите днес е глас на всеослушание и звучи положително, сочи сигурно пътя за спасението от ненаситните властващи хищници. •

Благой Радев, Дупница

ИЗ ПРОЕКТА ЗА ПРОГРАМНА ДЕКЛАРАЦИЯ, ПРЕДСТАВЕН НА X КОНГРЕС НА ФАБ

Нашите принципи, цели и средства

Какво е ФАБ

ФАБ е анархистка революционна организация. Нейната цел е свободното и безкласово общество, нейното средство е революцията, а нейната сила са организираните действия.

Анархистите и идеала

За нас естественото състояние на човека е развитието. Развитието е непрекъснат стремеж към идеала и този идеал наричаме свобода.

Анархистите и свободата

Ние, анархистите, се борим за свободно и безкласово общество. Алфа и омега на нашите обществени борби е свободата.

Свободата е обществено отношение. Вън от човешкото общество, тя или няма смисъл, или води до деградация на човека. Човек е действително свободен само когато неговата свобода е доброволно призната и гарантирана от другите и намираща простор и импулси за своето разгръщане в тяхната свобода. Затова ние твърдим, че е лъжа, че свободата на едни ограничава свободата на останалите.

Човек може да бъде свободен само сред свободни хора. Робството само на един е оскъбление на човечността и отрицание на свободата на всички. Това е още по-очевидно за господството.

Затова наш девиз е: **ниито роб, ниито господар!**

Затова на мястото на днешното разделение на човешкия род на господари и слуги, ние сме за утвърждаването на едно **свободно общество от свободни хора.**

Анархистите и равенството

Свободата е неосъществима без икономическо и социално **равенство**. Нещо повече – без него тя е измама и гавра с народните стремежи и мечти.

За нас равенството не означава заличаване на индивидуалните различия. Напротив, точно това разнообразие на сили и способности, на полове и възрасти, на раси и народности представлява богатството на народа и човешкия род, към който принадлежим всички. Икономическото и социалното равенство не изисква също нивелирането на личното потребление, доколкото то е резултат от разгръщането на творческа-

та енергия на отделната личност и необходимост за това разгръщане.

Равенството изисква само такава организация на обществото, при която всеки още с раждането си намираща равни средства и възможности за развитието, възпитанието и образованието си, а по-нататък и за упражняване на различните сили и дарби, заложили в него от природата.

Осъществяването на свободата в условия на доброволно обществено равенство наричаме **справедливост**.

Анархистите и комунизма

Осъществяването на равенството и справедливостта ние считаме невъзможно без:

- Премахването на капиталистическата (частна или държавна) собственост, която позволява на едни да паразитират за сметка на експлоатацията на другите, и нейното превръщане в начин на ползване и управление, обслужващ единствено интересите на свободното общество от свободни хора.
- Премахването на наемния труд, т. е. продажбата на

едни на пазара и купуването и употребата им от други срещу надници и заплати, и замяната му със свободния труд в една обществена организация, изградена върху свободното и доброволно съзряване на производителите и потребителите.

- Премахване на привилегиите. Принципът „от всеки според възможностите, на всеки според потребностите“ ние считаме за осъществим единствено с развитието на производството, а не с ограничаване на потреблението. Развитието на производството е резултат единствено от научно-техническите революции и следователно за обществото е въпрос на оцеляване да създава и поддържа всички условия за изявата на човешкия гений и най-добрите възможни условия на труд. Докато материалното производство не бъде в състояние да задоволява насъщните човешки потребности на всеки, ние сме за равно разпределение на богатата, като предимство имат децата, болните и възрастни хора.

Обществото, в което чрез **доброволното сдружаване, чрез солидарността и взаимопомощта** между хората, групите и народите

» » продължава на страница 9

ОТ НАШИТЕ ПРИЯТЕЛИ

Писмо до конгреса на ФАБ

Привет, приятели и другари, мои братя по борба и съдба, анархисти.

Дълбоко съжалявам, че не можах лично да ви поднеса моите привети по случай вашият конгрес...

Но съм дълбоко възрадвам, че сте на крак, че ви има на този свят, че има в България. Защото вие сте, които носите в умовете и сърцата си, най-високата степен на човешкото откритие, че света рано или късно ще заживее без властници и поттисници, в братство и свобода.

Във ваше лице приветствам всички с които сме делили черен залък в затворите и лагерите и за наша обща радост днес, вашата и дори общонародната надежда е, че Федерацията на анархистите в България ще продължи напред в своето човекоспасително дело:

Без власт, цар или господар!

Петко Огюйски – БЗНС
Съюз на репресираните –
национален изпълнителен
съвет

(Прочетено на откриването на X конгрес на ФАБ, 16.12.2006)

Нашите принципи, цели и средства

» » продължава от страница 8
са създадени условия за преодоляване на господстващите днес обществени и лични отношения, пронизани от властолобие, егоизъм, алчност и отчужденост, ние наричаме **свободен комунизъм**.

Анархистите и държавата

Теоретиците на анархизма и практиците на марксизма доказаха категорично, че такова общество не може да съществува редом с държавата. Комунизмът и държавата се изключват взаимно.

Държавата е построена върху принципа на йерархията, командването и подчинението, на привилегиите и паразитизма. Тя е враг на свободата и инструмент за поддържане на икономическото и социално неравенство с помощта на насилието, законите и измамата. По силата на това властниците и привържениците на държавния ред и организация на обществото са неразделна част от господстващите и експлоататорски класи. Днешните институции не са създадени от свободните хора, за да служат на

свободните хора, а са им наложени от други институции, за да служат единствено на собствената си сигурност и разрастване против нуждите на човека.

Ние отхвърляме всякакви властнически теории в днешното общество, независимо дали са вдъхновени от марксизма, фашизма, клерикализма, монархизма, либерализма или „представителната демократия“. Считаме, че премахването на властта, на авторитета трябва да започне с разрушаването на лъженаучните теории за властта.

Ние сме за премахването на държавата: на нейната законодателна, изпълнителна и съдебна власт, на нейния йерархичен и бюрократичен административен апарат, на нейните репресивни институции – армия, полиция и затвори. Функциите на социалното осигуряване и разпределението на богатата ще бъдат поети от една обществена организация, основана върху федерация на общините и прякото участие на гражданите в решаването на техните обществени проблеми. Такава организация ние наричаме безвластен федерализъм или по-кратко **анархия**.

Анархистите и революцията

За създаването на такова общество считаме, че е необходимо цялостна, дълбока и необратима **социална революция**, която да ликвидира веднъж и завинаги всички институции на потисничество и грабеж и да премахне икономическото, политическото и духовното господство на човек над човек, а на тяхно място да се изгради безвластническо общество върху основните човешки принципи – свобода, равенство, солидарност и справедливост.

Затова ние сме врагове на национализма, шовинизма, империализма и расизма, както в собствената ни страна, така и извън нея.

Затова приемаме другите народи за наши братя, а не за наши врагове и работим за премахването на границите.

Затова сме солидарни с всяка борба (и в най-отдалечената точка на планетата) срещу днешния обществен строй. Това убеждение и поведение ние наричаме **интернационализъм**.

Ние сме убедени, че утъреният свят ще бъде анархистичен и че това ще се ре-

ализира с борбата на всички потиснати и експлоатиранни.

Анархистите и организацията

Затова, като отхвърляме принципите на индивидуализма при решаването на общи проблеми и за да се възползваме в най-голяма степен от общите си сили в стремежа към общия идеал, се обединяваме във Федерация на анархистите, а чрез нея и с Интернационала на федерациите на анархистите.

Цели и форми на дейност

- ФАБ работи за духовното и нравствено усъвършенстване на българския народ чрез популяризиране и разпространение на анархистските идеи и с личен пример.

- ФАБ участва активно в обществения живот на страната, бори се за радикална промяна на социално-икономическата система на основата на принципите на свободата, справедливостта, взаимопомощта и солидарността.

- ФАБ се бори за постигане на максимално благогенствие за всички (без ограни-

чаване и разграничаване) и за неограничена лична свобода.

- ФАБ не си поставя за цел завземането на властта в страната, тъй като това противоречи на следваните безвластнически принципи.

- ФАБ отрича всяка форма на власт, тъй като всяка власт ограничава свободното развитие на обществото и личността. Принципът „власт на народа“ считаме за абсурден, тъй като народът не може да властва сам над себе си, а може единствено да се самоуправлява.

- ФАБ отрича държавата във всичките нейни форми, както и нейните репресивни институции: армия, полиция, съдилища, затвори, парламент, правителство, партии.

- ФАБ е за обединение на всички народи по света по пътя на федерирането между тях на равноправни начала за създаване на световна общност от независими свободни народи. Интернационалните позиции, на които стои ФАБ, се защитават с участието в Международното анархистко движение.

декември 2006

София

X конгрес на ФАБ

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

С бандерол и без бандерол: сефте... мените

Гриф: изключително сериозно!

Претръпнали в утаечното самоуспокоение на отчаяни без предел, дзинзикаме от хлад и жега като проскубани врабци: аман от вечния феодализъм! Навсякъде данък брод: назначение за нова длъжност – вноска една годишна заплата; ремонт на обществена сграда – половината от хонорара за фонд „И ние сме...“ с опора в досетливостта на тарикатите. Право на строеж – тук по старата разпоредба: „За нас локумът, на тебе клечката“... Мезе на вилица и понататък... А откъд?...

Ситуацията е повече от файлетонна – назначена е комисия по корупцията, която да провежда „откровени разговори“ с групата на съзнателните погражданени членове на... (пак добре, че не са разделени без остатък), а да анкети с шишкатави от Рушвет нею, подборно избран евфемизъм на неформалното сдружение от плячкаджии с кодовото название „Попски джоб“. От движението за Всеобщ къчек умерено потриват ръце, осланяйки се на последните социологически проучвания за напредък на нацията. Изискванията на сатурата са по-твърди – да се пускат

жалбите в уличните шахти с трайната надежда, че ще ги получат непременно и ще има задоволителен отговор. Подкрепа: виж Добран Гарвалов „Психичните епидемии“. Пак в този порядък – „Обърнете се до Шефа на ветровете и сутрешните мъгли“. Ясно е, че подобни инстанции пращат от компетенции, чак звънтят. Взели са камшика в ръце („Няма ли нагайка, жална ни майка“) и шибат ли, шибат ритуално към пречките по пътя, а отстрани неволята се подсмивва. На оперативен език това е „стрелба по себе си“, за хитреците – „изясняване на случая до пълното му затъмняване“, а за набедените – да напишат рецензия за доносите срещу себе си, които авторите им след смъртта на потърпевшия ще издадат като искрени мемоари. Така българите отскачат само за миг, след като е издъхнала лисцата, плховете от преяждане се давят в трюмовете. За лековерните помиловка: „Утре ще ви разстреляме. Нещо да кажете?“...

Да, за нас клечката, но вече е употребявана. Да бяха ни набивали клечки под ноктите, все някак щяхме да изтърпим, но този невидим клуп, който ни извади гушата, кой ще разхлаби?

Сгънат те, изпсувай: „Ега ти заседне!“ и рониш спасителни парици, белким се промушиш в промъкнатината на лабиринта от явни и скрити компромиси, безсилен да направиш каквото и да е. Нямамо законова база. Напротив, всички корумпирани са със солидни юридически обосновки на действията си. Случайностите са изключени. Корупцията е дълбоко ешелонирана атака с прегуадени и най-малките подробности за защита. Обикновеният човек дори не може да хлъдне. Остава му компенсацията в тесен кръг да се довери на слухове и клюки за размерите на разхищенията и присвояванията, за да го обвинят, че завижда. А ако поне-чи да се оплаче (заговорила е гражданската му съвест), поучават го да конкретизира с факти. Ами ето: къща на три ката, вили, луксозна коли, пътувания в чужбина по курорти, децата им учат в странство и прочие по неотменимото правило, че любов, кашлица и богатство не могат да се скрият. Тогава се нашенва на нещастника след втората ракия, че, за да успее в изобличенията си, са нужни три кашона документация и поне двама прокурори, изключително честни и

презиращи парите, магистрати от национален мащаб, кристално чисти и готови на саможертва в името на истината... Нещо над европейско-социалистическия реализъм, което си е жив сюрреализъм, при което народ действат угнетяващо с изтънчения сагизъм на добре обмислен държавен практицизъм.

В природата има динамично равновесие на статика и динамика, при външна намеса – компенсаторни прояви. В сегашния случай с циничното натякване за някаква обективност в преценките за сриба в стопанството и душевността на народа, ужквим де, ще опърлим под опашката корупцията с анкети и комисии. А над всички ни – сфера от въпросителни без отговор, загадка с много неизвестни, чието решение е, че този тип задачи са без решение. Обременени от изправения вървеж и мисленето, ще изтърпим и тази гандания. Обръгнали на ментета от всички разцветки – с бандерол и без етикети, ще се сгънем за следващия отскок в небитието на реалния ни скептицизъм в крещящо мълчание: „Не ни е страх от заешко трополене!“, което си е своего рода превод

на баналното отколе, че не приляга да си днес хитрец поради зачестилата ранна смъртност на глупците.

С добросъвестността на препатили архивари ще прехвърлим и този лист от непосилния делник с кратка резолюция: „Умерено тъпа разработка“ и ще я отнесем „към дело“ в затъмненото безделие на един ошашавен етнос в колония с неустановен статут.

Нещо не достига да се гоизкажем, та ще се подпрем с кокилите на хумора. При идването си у нас Симеон Сакскобурготски на средна с ромите ги уверява, че няма родова връзка помежду им. Те от своя страна му отвръщат, че също липсват сред тях представители от царско коляно (изключение прави сигурно само цар Киро). Но както немаше връзка се оказа, че всичко си беше една циганска работа и то толкова хубава, чак понамирисваща... •

П. Вълков

Ние сме народната глобализация

Валери (Вал) Кьосовски (ритъм китарист) и Сърджан „Джино“ Йевджеевич (вокалист) на „Култур шок“ за „Свободна мисъл“

През октомври 2006 излезе новият, трети албум на „Култур шок“, озаглавен „We Came to Take Your Jobs Away“ (Дойдохме да ви вземем работните места). Почитателите на тази изключително добра и интересна група със сигурност ще харесат страхотните парчета „Зумбул“, „Истанбул“, „Сараево“ и новия пипнат вариант на „Хашуши“, който забива летвата много високо.

Групи като „Култур шок“ и „Гогол бордело“ (нарочно ги изписваме на кирилица) съживиха позабехналата рок сцена с циганско-сватбарски метал пънк рок или нещо, което най-точно може да се определи като „викайте му както щете“.

Първите два албума „FUCS the I.N.S. (американското управление за имиграция)“ и „Kultura diktatura“ станаха моментално класически с интерпретациите на традиционни балкански и цигански парчета като „Хайде, Яно“, „Благуно Денче“, „Камараге“ („пута магре, ракия...“, че съм човек и я...)“ и „Чороро“, в които намираме много повече живец от лъснатите оркестрации на Брегович.

По време на гостуването на групата в България в началото на декември, редактор на „Свободна мисъл“ взе интервю от Вал и Джино специално за вестника.

СМ: Къде е по-лесно да се намерите – на Балканите или в Сиатъл, в Америка?

Джино: Не знам точно, всъщност се намерихме съвсем случайно.

Вал: Ние сме глобализъм в действие, истински, нормален глобализъм. Майната им на всичките корпорации и с тяхната експлоатация. Ето ни, на снимката, това е истинската глобализация – един босненски сърбин, босненски хърватин, българин, японец и двама американци, които обаче са също имигранти по отношение на собствената си култура. Ние сме истинската, народната глобализация отдолу. Другото е глобализация за богатите, за магнатите и корпорациите.

СМ: Утре (2 декември) ще свирите на фестивала „Таксират“ в Скопие. Неговата идея е да обедини всич-

Новите поколения имигранти изпълват улиците на „развития“ свят. Преследват ги гесните, които се мъчат да обяснят собствената си бедност. Левите изобщо не им обръщат внимание, защото трудът и потта не са готини неща, не свалят мадами. Това е класовата война, единствената естествена война. Всички групи войни са продукт на системата.

... **Култур шок**

ки балкански земи, които са били разделени от войната, вие сте от различни балкански страни, какво мислите за това?

Джино: Аз мисля, че няма значение от коя балканска страна си, важна е музиката, културата. Светът не е могъл да спаси Балканите от разпад, но може Балканите да спасят света, като му кажат и покажат, че държавите и границите не са ни въобще нужни и са ни докарвали само беди.

СМ: В тази връзка да ви попитам подкрепяте ли преки акции, извършвани от анархисти като акции „Без граници“ в подкрепа на имигрантите, каквито сте и вие, и въобще акции срещу държавата и капитализма?

Джино: Да, разбира се, ние подкрепяме цялата политика за „без граници“, защото от една страна глобализацията означава премахване на границите, но само за богатите, за парите, които летят от единия край на света до другия, но в същото време богатите гадове имат нужда от раздухване на национализъм между хората и народите, за да не могат те да се обединят срещу тях. В този смисъл „Култур шок“ подкрепяме борбата срещу тези, които ни правят на мразещи се помежду си идиоти, които премахват някои граници, но създават други, духовни и материални такива, държат ни в някакви резервати. Казват ни че светът е

отворен, а всъщност трудно приемат имигранти или направо ги експулсират. Ние трябва да си помогнем сами, западът и капитализмът не могат да ни помогнат, те могат само да ни развалят повече.

СМ: Един малко глупав въпрос, но не разбрах ти босненски сърбин ли си или мюсюлманин? Имате босненски хърватин в групата, ти си от Сараево, но какъв си точно по народност?

Джино: А, сърбин съм, но разбрах, че съм сърбин, когато започна войната. Ако не беше войната, никога нямаше да разбера какъв съм точно.

СМ: Как се възприемат типично балканските моменти във вашата музика в Щатите?

Вал: Много интересно е, защото американската публика знае рокендрола в най-широк смисъл, знае балкански брас бендове, знае Горан Брегович, знае всичко това, но няма представа как може да го обединиш всичко това в тая каша, която е „Култур шок“, например. И изведнъж те схващат, че могат едновременно да танцуват, да куфят или просто да си припяват по време на наш концерт. Всичко в едно, както се казва.

СМ: Какво мислите за мексиканската група „La flebe“, която вече свириха в София и са също доста социално ангажирани?

Вал и Джино: О, те са наши приятели, харесваме ги

и ние всъщност сме от един и същи лейбъл – този на Били Гулд (от Faith No More), те са по-социално ангажирани от нас, по-млади са и като едни истински мексиканци са още по-революционно настроени от нас спрямо глобализацията на капитализма например и особено като мексикански емигранти в САЩ и срещу политиката на Бушовото правителство спрямо мексиканските емигранти и въобще спрямо Мексико.

СМ: И последно, кое по-важно за вас – социално ангажираните текстове или тези, които са просто за забавление?

Вал: Аз не мисля, че тези неща се изключват едно друго. Кои казва, че по-сериозните текстове трябва да са изпълнени от музиканти в грим и черни грехи. Не, всичко е за удоволствието, за обединението на хората и културите.

Джино: От цялата история сме разбрали, особено тук на Балканите, че човек може да умре във всяка следваща минута, особено по време на война и затова трябва да правиш всичко все едно е за последно, все едно след пет минути ще умреш. Това е и част от концепцията на „Култур шок“ – ние винаги свирим и се забавляваме сякаш това ще ни е за последно. Знаем, че просто трябва да продължим напред и да си тежим на мястото. И това вече е доста точно политическо. Точно затова музиката на твоя-

та страна, на моята страна, въобще музиката на бедните страни е по-добра от музиката на богатите страни.

Вал: Защото идва дълбоко отвътре...

Джино: Трябва да си страдал, да си живял в болка за да създадеш една истински добра музика, например народна музика. Как можеш да създадеш нещо истинско, когато ден след ден се трепеш на някаква монотонна работа или гледаш футбол по телевизора?! За това по-голямата част от добрата музика идва от бедните страни – бедността създава изкуство.

Вал: Например в Ню Йорк има много интересна сцена от американски музиканти, които свирят балканска музика, всички те са изключително добри музиканти, някои са джазмени, но им липсва солта, липсва им чувството на изтерзания човек. Това е. Затова на нас не ни пука дали харесват нашата музика. Важно е на нас да ни харесва, а ако не ни харесват – е, има Бритни Спийърс и толкова друга боза, направена за пари.

СМ: Нещо да кажете за нашия анархистки вестник?

Джино и Вал: Бъдете живи и здрави! Анархията не е хаос, анархията е истинска свобода и справедливост! Капитализмът и особено глобализираният капитализъм е всъщност хаос, който поражда войни, мизерия и несправедливост! •

НОВА КНИГА НА МЪРИ БУКЧИН НА БЪЛГАРСКИ

Екоанархизмът

Мъри Букчин, Преобразуването на обществото или екоанархизмът. Издателство Шрапнел, 2006. Превел от френски Георги Константинов. 248 страници. Цена 5 лв.

Авторът, който ни напусна съвсем наскоро, е още един от многобройните примери за богатството, разнообразието и неизчерпаемостта на анархистката мисъл. Пръв обръща внимание върху решителната роля на екологичния фактор за развитието на човечеството. Призовава страдащите от замърсяването на зе-

мята, въздуха и водата да разчитат на себе си, а не на филантропията на ощастливените за тяхна сметка.

Когато защитата на околната среда се ограничава до пунктуални реформи, често нейните защитници се оставят да бъдат изкушени от сирените на политиката, от електоралните, парламентарни и партизански активисти.

Не са необходими особени промени, за да се трансформира едно лоби в политическа партия, един екоремформатор в парламентарист или един „просяк в принц“. Между този, който се моли унизително на властта, и онзи, който я упражнява арогантно, съществува една гибелно дегенерираща симбиоза. И двамата споделят идеята, че промяната е възможна само чрез властта и поточно само чрез властта на държавата – този професионален корпус от убийци и крадци, от законодатели, бюрократи, военни и полицаи, които сами са корумпирани и се корумпират от капитала, включително в неговата мафиотска форма. Всеки път, когато се апелира към тази власт, тя излиза

по-засилена и и същевременно народът губи мощта си. Властта, която държавата печели, е спечелена за сметка на народната сила и обратното. Всеки опит да се легитимира властта на държавата означава да се отнеме легитимността на народната мощ.

Земята не трябва повече да бъде притежавана, а споделена. Нейните плодове, включително и тези, произведени от технологиите и труда, не могат повече да бъдат присвоявани от неколцина; те трябва да бъдат направени достъпни за всички в зависимост от нуждите. Възможността за вземане на решения трябва да бъде освободена от контрола на елитите и да бъде преразпределена под една форма на участие и съучастие на всички в този процес. Докато тези фундаментални проблеми не са решени, не ще може да се разкрие никакъв всеобщ интерес, който да позволява да се формулират политическите решения на една екологична криза, която ще продължи да се влошава в едно общество, неспособно да я реши. •

Г. Константинов

АНАРХО КАЛЕНДАР

- На 06.01.1848 г. в Калофер е роден Христо Ботев.
- На 06.01.1966 г. в Пловдив умира анархистът Петър Манджуков, участник в македоно-одринското движение, един от групата на „Гемиджииите“. Автор на книгата „Предвестници на бурята“.
- На 07.01.1923 г. в Ямбол се открива петата национална конференция на Федерацията на анархокомунистите в България (ФАКБ).
- На 08.01.1870 г. в Лондон умира руският революционер Херцен.
- На 09.01.1905 г. в Марсилия умира анархистката Луиз Мишел, участничка в Парижката комуна.
- На 14.01.1944 г. край Нова Загора в сражение с жандармерията е убит анархистът Деско Кръстев (Момчил).
- На 15.01.1809 г. в Безансон (Франция) е роден Пиер Жозеф Прудон.
- На 15.01.1978 г. в Кюстендил умира анархистът Боян Нешев, политемигрант във Франция и концлагерист в болшевишка България.
- На 16.01.1979 г. във Велико Търново умира Дончо Бълхов (Донски), четник в Килифаревската анархистка чета и участник в Испанската

- гражданска война в анархистките милиции.
- На 17.01.1991 г. в Стамбул умира анархистът Илия Донеф Петканов.
- На 18.01.1954 г. в Карловския Балкан са убити анархистите-горяни Христо Чолаков и Минчо Попов.
- На 19.01.1925 г. в сражение с полиция и войници на улица „Дж. Баучер“ в София са убити анархистите Стефан Тодоров и Христо Геков.
- На 20.01.1900 г. в Кюстендил е роден анархистът Тодор Ангелов (Божаната).
- На 26.01.1902 г. в Павел Баня е роден анархистът Иван Рачев Иванов, активен геец и пропагандатор.
- На 26.01.1877 г. в Пловдив е роден Михаил Герджиков.
- На 26.01.1996 г. в София след тежко боледуване умира анархистката Янка Статева.
- На 29.01.1990 г. в Ракитово умира анархистът Георги Костадинов Зяпков.
- На 30.01.1871 г. в Гюргево е роден г-р Параскев Стоянов, активен анархист, известен хирург и университетски преподавател.
- На 30.01.1924 г. в престрелка с полицията е убит анархистът Георги Симеонов Попов, четник в Килифаревската чета.

АНАРХО РАДИО ПРОГРАМА ДИВЕРСИЯ В ЕФИРА

Денонощието има само 24 часа. Искаме ги всичките. Малкото предаване става голяма програма. След като повече от година разкъсваше ефирната радиоскука в съботния следобед, екипът на предаването реши да прави 24-часова програма в Интернет. Можете да слушате пробното излъчване на адрес:

<http://a-bg.net/dve.m3u>

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага следните заглавия на анархистка литература на достъпни цени:

КНИГИ:

1. Основи на безвластието - Г. Хаджиев	1 лв.
2. Национално освобожжение и безвластие - Г. Хаджиев	1 лв.
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми - Г. Хаджиев	1 лв.
4. История на безвластническото движение в България - Г. Хаджиев	1 лв.
5. Моя път (спомени в два тома) - Г. Хаджиев	2x1 лв.
6. Феноменът Махно - П. Аршинов	1 лв.
7. Заблужденията на марксизма - Пиер Рамю	1 лв.
8. Събитието на века - анархистическа Испания - Г. Левал	1 лв.
9. Взаимопомощта - фактор на еволюцията - П. Кропоткин	1 лв.
10. Антиистория славянобългарска - Г. Константинов	1 лв.
11. Краят на държавата и капитала - Г. Константинов	3 лв.
12. С думи вместо с куршуми - Г. Константинов	5 лв.
13. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? - Г. Константинов	3 лв.
14. Нечути песни - Кръстьо Г. Хаджиев	3,50 лв.
15. Национализъм и култура - Рудолф Рокер	2 лв.
16. Национализъм и култура - Рудолф Рокер том II	5 лв.
17. Избрани страници за и от него - Михаил Бакунин	2 лв.
18. Барутни (по)мисли - Г. Константинов	5 лв.
19. Хляб и свобода - П. Кропоткин	4 лв.
20. Ставайте, робове - Г. Константинов	5 лв.
21. Къде са преминали моите 80 години - Иван Дрънгов	2 лв.
22. Досие на обект №1218 - Александър Наков	2 лв.
23. Спомени за израстването - Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв.
24. Одисеята на един анархист - Славейко Павлов	4 лв.
25. Адски калейдоскоп (в два тома) - Г. Константинов	2x5 лв.
26. Преобразуването на обществото или екоанархизмът - М. Букчин	5 лв.

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята - Г. Хаджиев	0,50 лв.
2. Проблемът за организацията на анархизма - Г. Хаджиев	0,50 лв.
3. Що е анархизъм?	0,50 лв.
4. Отговор на една вярваща - С. Фор	0,50 лв.
5. За общината	0,50 лв.
6. Федерализъм и централизъм - Рудолф Рокер	0,50 лв.
7. Крахът на руския държавен комунизъм - Рудолф Рокер	1 лв.
8. Килифаревско народно въстание и килифаревска чета	1 лв.

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4.

ПОМОЩИ ЗА „СВОБОДНА МИСЪЛ“

1. Костадин Зяпков, Пазарджик	50 лв
2. Георги Константинов, София	100 лв
3. Благой Радев, Дуница	40 лв
4. Жельо Желев, Стара Загора	12 лв
5. Станчо Кърпаров, с. Бъта	15 лв
6. Войник от София	5 лв

Нашият дългогодишен сътрудник Георги Калчев от Варна изпрати 120 лв, за да бъдат абонирани читалищата от град София за вестник „Свободна мисъл“. Той призовава всички читатели на вестника да помогнат той да стига до читалищата и библиотеките в техните градове.

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10 ТБ ОББ АД, клон Перник
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! *Ръкописи не се рецензират и не се връщат!*

уебсайт на ФАБ:

www.a-bg.net

уебсайт на „Свободна мисъл“:

sm.a-bg.net

имейл на ФАБ:

fab@a-bg.org

телефони за връзка с ФАБ

0889 662 855 0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59
 отговорен редактор **А. Ванчев**
 предпечатна подготовка **„Свободна мисъл“**
 печат **„Унискорп“ ООД**

АБОНАМЕНТ 2007

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година - 6,00 лв.; за 6 месеца - 3,00 лв.; за 3 месеца - 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталожен номер 649

ЯНУАРИ

П	В	С	Ч	П	С	Н
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

ФЕВРУАРИ

П	В	С	Ч	П	С	Н
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28				

2007

МАРТ

П	В	С	Ч	П	С	Н
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

АПРИЛ

П	В	С	Ч	П	С	Н
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

МАЙ

П	В	С	Ч	П	С	Н
1	2	3	4	5	6	
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

ЮНИ

П	В	С	Ч	П	С	Н
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

ЮЛИ

П	В	С	Ч	П	С	Н
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

АВГУСТ

П	В	С	Ч	П	С	Н
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

СЕПТЕМВРИ

П	В	С	Ч	П	С	Н
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

ОКТОМВРИ

П	В	С	Ч	П	С	Н
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

НОЕМВРИ

П	В	С	Ч	П	С	Н
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

ДЕКЕМВРИ

П	В	С	Ч	П	С	Н
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Ф А Б - Ф Е Д Е Р А Ц И Я Н А А Н А Р Х И С Т И Т Е В Б Ъ Л Г А Р И Я

СВОБОДНА МИСЪЛ